

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

TEATRE NACIONAL

—Da prensipio al espartáculo
con toita solerniá.

LISTA DE LA BOGADERA

¡Ay la mare!... Ja's poden pensar que abans de posarme a fer la *Lista* d'aquesta setmana m'he senyat y persignat y fet fer la recomanació de l'ànima, y bé serà per un voler de Deu si no m'entrebanco ab un de tant trencacolls com se'm presentarán d'aquí que arribi a omplir las duas columnetas reglamentarias.

A fe de Lleixiu els dich que més m'estimaria aquesta setmana passármela fangant, y més ab la bona saó que hi han deixat las darreras plujas, que haver de redactar una secció tan compromesa com aquesta, que si no'm surt a gust de tothom potser que me'n hagi de fer deu pedras.

Alabat sigui aquell Sant, y que Deu els lliuri de trobarse may en semblants trifulgas.

Diém aixó, porque ja haurán reparat que'l mal temps que fá no es el més escayent pera fer l'home y alleugerirse de roba, que fora lo mateix que ferho de seny. Ja ho diu el *dítxo*: "Hasta cuarenta de Mayo no te quites el sayo"; però com que havia fet un Abril enganyador y tothom ja havia posat de recó els abrichs y s'havia desempellegat de las samarretas de llana, no es estrany que de resultas dels frets inesperats d'aquets darrers días molts s'hagin ressentit de la post del pit y hagin hagut de covar l'encostipat, remey que sol resultar moltas vegadas pitjor que la malaltia, en especial per aquells elements frisosos y bellugadissos que no saben estarse quiets en lloch. De tots modos, no hi há més que suar si us plau per forsa, encara que hi há confiança de que tot plegat no serà res, com aixís ho esperém y desitgém.

La veritat es, senyors, que de Maigs com aquest seria bo que no'n vinguessin gaires. Aixó de que tremoli la terra quan més cofoya deuria estar, anant com va ab el vestit de las festas, y que caiguin en plena primavera assobre'ls clavells y las rosas unas nevadas que farien honor al Janer, no es de bon ésser ni aquí ni en lloch.

Jo no sé si aquets terratrémols y aquets frets rerassagats els havia predit el *Zaragoso*, però ben segur que no resava ni un mot de las conseqüencias que aixó podia portar en algún punt de la zona tempestuosa, porque si aixís hagués sigut, ens jugaríam un número atrassat de la *Gaceta* que tothom hauria tornat a encendre la estufa y ningú hauria gosat a passar las vetllas fora de racer.

Veurém si'l Juny serà de més bon passar, encara que, revoltada com está l'atmósfera y ab lo mal vistas que son d'un quant temps ensá algunas de las operacions agrícolas propias de la mesada que s'acosta, podría molt ben ser que enguany per *Corpus* no poguessim veure ballar l'ou, de resultas d'havénosel amagat.

Y prous meteorologías, porque aquesta es la ciencia en la que'ls més sabis s'hi enfangan, porque sempre se'ls hi escapa alguna que altra corrent de tras cantó ab la que no hi comptavan, o hi há algun astre llunátich que's dona la satisfacció de voler fer quedar malament.

**

Després d'aquets trasbalsaments atmosférichs, lo més bulto de la setmana ha sigut el viatge ministerial a Manresa y a Tarrasa. (Aquí'm torno a senyar y sigui lo que Deu vulgui.)

No parlarém den Romanones, porque aquest senyor no es cuca ni aucell, y a més, tota l'atenció pública, en lo referent al esmentat viage, estava concentrada en el ministre democrátich senyor Canalejas.

En bona fe que aquest original Conseller de la Corona pot ben alabarse d'una cosa que d'ensá que Espanya es Espanya no havia conseguit ningú més del ofici: ferse ben veure de monárquichs y republicans, de conservadors y socialistas; per suposat, molts y altres del *double* més desacreditat, d'aquell que fins rebutjan els marxants de bisutería que van ab la caixa al coll per cafés y *bars*, y que no més te sortida a las paradas de fira a ral la pesca.

No cal dir que'ls qui havían lligat la pasta eran els primers de témers que aquesta s'agrumullés, per miny que s'hagués caldejat l'ambient; per quin motiu els previnguts *pasteleros* varen donarse bona pressa en fer cap a Manresa, a fi y efecte de mantenir la població ben ventilada pera evitar el terrible contratemps.

Tot va anar bé, gracias a Deu; es veritat que la població de Manresa, ocupada per forsas de tota mena y cohibida per tots els procediments, no va pendre cartas en aquet joch—encara que va veure la trampa—peró'l cop ja estava donat; l'efecte teatral, si no va resultar apoteósich ni enlluernador, ab una mica d'ajuda de la *claque*, un tros de fer la por y uns quants

latiguillos del primer galán va salvar a l'obra d'anar al fosso.

No's varen demanar els noms dels autors, però tant li feya: tothom els coneixia prou y ells tampoch s'imagavan de donar fe de presència. Era els republicans (?) que, fent dimissió dels mals d'Espanya del sistema monárquich, varen endomassar els balcons del seu centre pera honrar un ministre del Rey; eran els socialistas (?) que, volent anar més enllà que tothom en la forma d'organització del estat, el glorificavan en la seva constitució corrompuda d'ara, en persona del representant del seu Govern; eran, per fi, els monárquichs cacichs que aprofitavan la ocasió pera fer revivre a Catalunya aquella etapa que ja ha mort, en que teníam carta blanca pera donar satisfacció a totes las sevas immoralitats y concupiscencias.

¡Gran colaboració la den Comas Masferrer ab els Corominas, Junoy Isart Bulal

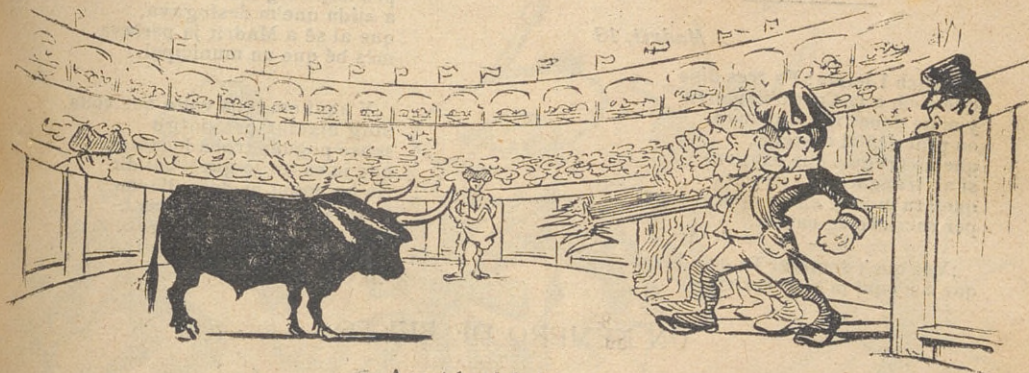
El ministre podría dir que alló

EL REPRESENTANT DE TURQUIA

Si resultés que Turquia no enviés representant no be d'aquí, que de *Turcas* a Madrid n'hi ha tot l'any.

COMO EMPIEZA Y COMO ACABA

Aquet bocí de barrera,
composta de alabarders,

presentava el abrazo de Manresa, pero ni en Canalejas es tan tonto para creure en el desinterés personal de semblants alianzas, ni fa al poble tan beneit para pensarse que pugui empassárselas.

Peró el cas era sortir de Manresa sense averia y para conseguirlo no va escatimar la guayaba a ningún. Jo estich que si s'está allá un día més, acaba per ferse més catalanista que las Bases de Manresa.

Para que vegin que no aném gaire lluny d'oscas, apuntarém algúns trozos selectos del seu discurso entero y pronunciado.

"Yo os saludo á todos vosotros, catalanes. Yo, ministro del Rey, también os saludo á vosotros, representantes ilustres del partido republicano. Os abrazo á todos, catalanes y CATALANISTAS MÁS EXALTADOS; NO DISCUTO NI CENSURO EL PROGRAMA DE MANRESA, sólo deseo que de este acto de hoy surja la reconciliación y sea conocido por el nombre de abrazo de Manresa."

Per ara tot aixó queda perfectament comprovat ab las agafadas de Barcelona.

Endevant:
"De mi corazón sale una exclamación que dice: AMIGOS MÍOS CATALANES, CATALANISTAS, PODEMOS ENTENDERLOS, PODEMOS HASTA REALIZARLO TODO, pero ¡por Dios, pedido con amor, con cariño fraternal!"

May ho hem fet d'altra manera; las nostras aspiraciones las han cantadas els nostres poetas y las hem defendidas dintre la legalitat, portant al poble a las urnas y no obstant no sens ha fet la més insignificant concessió; ben diferent de Cuba, a quina colonia va con-

cediri l'autonomía en recompensa d'haverse alsat en armas.

"Los políticos españoles han de convencerse que no se puede mirar hacia atrás, porque los pueblos que lo hacen se petrifican; tenemos de adoptar el lema catalán de ¡avant, sempre avant!"

¡Y no doném una sola pasa que no'ns entrebanquin!

"Cuando yo reflexiono sobre el problema catalán y en la forma que lo plantean algunos, no puedo menos de exclamar: ¿son ellos ó nosotros los locos?"

Molt es que'ls comensi a entrar el dupte.

"Yo me confundiré con vosotros en todas vuestras nobles aspiraciones patrióticas, y por eso diré en catalán ¡VISCA CATALUNYA! y en castellano ¡Viva España!"

Precisament aquesta es la nostra, senyor Canalejas, però vostés mateixos han portat las cosas a tal punt, que avuy en día aquet crit de ¡Visca Catalunya! (en catalán) ens costa un sentit, y si aquí gosém a repetirlo es porque S. E. l'ha llenstat primer.

Y per acabar li recordarém un altre paragrafet del seu discurs, que ve que ni fet exprés para que tingui idea de fins a quin punt podém esperar de las sevas manifestacions:

"La oratoria ya no os seduce, porque vosotros no sois amigos de discursos sino de obras prácticas."

Aixó mateix; quan vinguin aquestas obras, llavors creurém en el seu discurs, però mentrestant ens esperarém ben asseguts.

LLEIXIU

quan el toro sen adongui
será una pila de greix.

DEL NOSTRE CORRESPONSAL

Madrid, 13

Amich Lleixiu: Fa tres d'ías que soch a la Cort d'Espanya y m'he donat tanta manya en practicà el castellà, que no creguis que exagero si ab franquesa t'asseguro que ara'm veig en un apuro per escriure en catalá.

¡Ves que't semblal Tu que deyas que a n'aquí m'hi aburriría

al principi va costarme, com era molt natural; pro noy vaig fer tals avenços a mida que'm desfogava, que al sè a Madrid ja parlava més bé que un municipal.

Y aqui em tens volta que volta, mitg aixafat pel viatge sense poguer trobà hostatge, que ja es tot lo que's pot dir. No he pogut ni despullarme fa tres nits y quatre d'ías... jaquí que hi há *garantias* no trobo lloch per dormir!

UN NÚMERO DE BULTO

Lo que ha cridat la atenció per sé una cosa molt *grossa*, segóns diuen els diaris, es el pas de las... *carrossas*.

perque ningú m'entendria y es burlarian de mí, et quedarias de pedra si veyas com em recreo recargolant el *ceceo* lo mateix que'ls fills d'aquí.

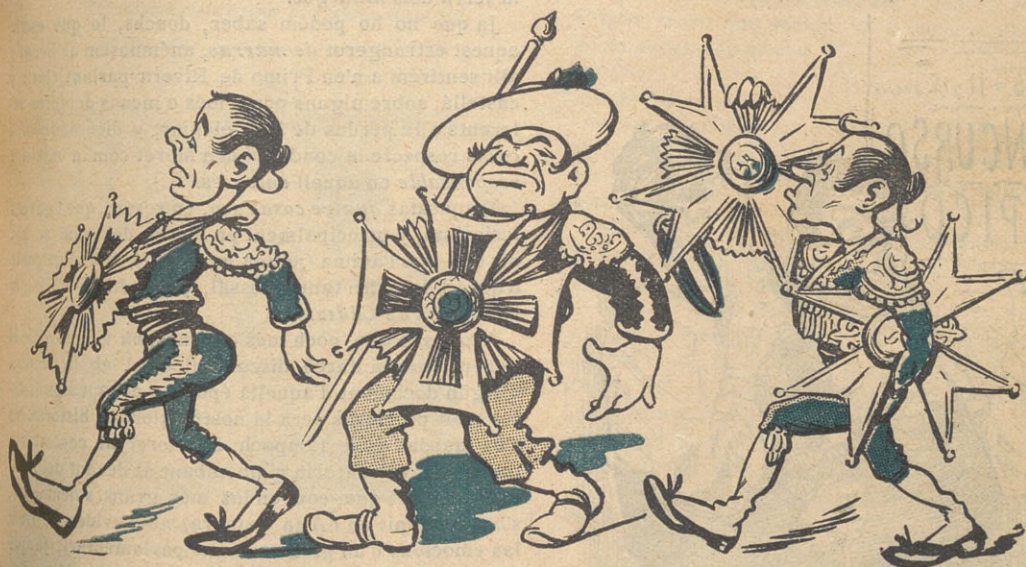
La *seta*, que es la pronuncia que més ens fa perdre l'esma, avuy ni en Fabra y Ledesma l' aixafa tan bé com jo. Si sentissis com m'explico, creume que t'admirarias y estich segur que'm pendrias per castellà de debó.

Vaig sortir de Barcelona, y amunt, vinga practicar-me;

Pel demés, aquesta terra, la vritat, no'm desagrada, la trobo molt animada y m'agrada aquesta gent; per qualsevol cosa badan, tot els distreu y els fa riure y es coneix que saben viure del modo més ignoscent.

He vist cosas molt bonicas y passejos molt notables. Edificis admirables fets de fusta, canya y fanch. Tabernas molt ben posadas, hermosas confiterias, un femer de *prenderias*, la *Equitativa* y el *Banch*.

PREMIO AL MÉRITO

Tant si'ns trobém en pau com si hi há guerra,
als que fan bé al país
hi há la costum hermosa en eixa terra
de premiarlos aixís.

He vist palaus molt luxosos
y que donan goig de veure;
al contempláls, pots ben creure
que m'he admirat de debó.
Ja va dir bé en Canalejas,
la propiedad es un robo...
La vritat, jo també ho trobo;
don José, té molta rahó.

Madrid es net com la plata
tant, que d'ensá que soch fora
t'he de dir que aquesta es l'hora
que una pussa no he trobat...
y es comprén: en aquet poble
no hi son aquestas molestias
a totas aquestas bestias
las xinxas se'ls han menjat.

Plego y quedo en explicarte
cosas que han de divertirte.
Tinch son y no sé qué dirte,
no puch aguantarme més.
He passat la nit en vetlla,
han tocat tres quarts de dugas
y els ulls em fan pampallugas.
Me'n vaig a dormir al Congrés.

Recorts a tots; conserveuvos,
treballéu, y al abressarvos
voldría recomanarvos
que procuréu no badá,
perque avuy si ensopeguessiu
Deu sab lo que us costaría
y creyéu que ho sentiria
el vostre amich

K. O. K.

Desde la "Puerta del Sol"

A la casa de *huéspedes* ahont jo m'estich, que está
situada en un dels barris més céntrichs de la Cort, va
venir l'altre día a hostatjarshi un estranger que aca-

bava d'arriuar a Madrid, pera presenciar las festas de
la coronació. Fins aquí la cosa no tindría res de par-
ticular, si un aconceixement especial que s'estava des-
enrotllant allavoras, no hagués vingut a sorprendre la
atenció de l'esmentat estranger, quan tot just s'estava
trayentse de sobre la pols del viatge. Era poca cosa,
res... Una munió de joves, estudiants de la Universitat
Central, passavan pel carrer en manifestació, enca-
minantse cap al ministeri d'Instrucció Pública, pera
demanar al senyor ministre que, ab motiu de la so-
lemne coronació del Rey... se'ls aprobés a n'ells el
kurs de real ordre.

Ab manifesta estranyesa va enterarse l'estranger
de l'absurda pretensió d'aquella esvalotada jovenalla.
—¡Y qué!—feya ell ab irónich somris arrepentantse
com nosaltres a la barana del balcó—¡y qué! ¿Es que
per ventura a Espanya els sabís, els facultatius, els ar-
tistas se fan senzillament en virtut d'una real ordre?
¿Es que per ventura l'Estat espanyol es omnipotent o
guarda algún mágich secret pera convertir, per medi
d'un decret real, al més estúpit *patán* en un pou de
ciencia? ¿Es que per ventura un ministre d'aquesta
terra té prou forsa pera convertir, d'una sola ploma-
da, en mestre d'una assigna.ura qualsevol, al infelís
deixeble que, per falta de facultats, no ha pogut pas-
sar de la lliíss primera? ¿Es que...

—Ca, no'n fassi cas,—várem interrompre nosaltres,
quan ja casi'ns escapava'l riure.—No'n fassi cas; aixó
es que están tan entusiasmat ab l'aconceixement que
's prepara que, no trobant altra manera de solemni-
sarlo, y per venjarse dels ajuntaments que han deter-
minat no fer festas, els estudiants de Madrid pensan
celebrarho d'una manera tant original com extraor-
dinaria...

—Peró...

—Deixiho corre, home, deixiho corre, no s'hi enca-
parrí, que encara'n veurá de més crespas—de am
nosaltres bromejant. Y, per distreure'l del seu *apoteo-*

ENTRE BATURROS

—Concurso y pico? No entiendo...

—Y á fe que está claro, chico; el concurso será el 11.

—¿Pus y el 12?

—Toma; el pico.

sis, afegirem:—Sembla que's divertirà molt aquets dias per Madrid. Miri, mentres durin las festas, al torín, segons anuncis, serán martiritzats més d'un centenar de toros.

Al sentir això, l'estranger va quedar-se un xich parat; y per fi, donant-se un cop al front, exclamá ab rialla mofeta y maliciosa:—Els estudiants demanan ser aprobats de real ordre... Més de cent toros martiritzats en pochos dias... El públich y els diaris no protestan de la primera, y fomentan y aplaudeixen a rabiari lo según... ¡Eureka! ¡Ahora lo comprendo todo!...—com diuen al desenllás de las antigas comedias. Y deixantnos a nosaltres que permaneixíam encara encantats al balcó, s'encaminá cap a la taula-escriptori, ahont el vejerem després ab un quadern al davant, tot escrivint unas ratllas que portavan per títol ab llettras grossas: *Cosas de España*.

Molt m'hauria agradat conèixer las impresiões que s'anotava l'estranger, y la seva opinió respecte a la nostra Espanya *pintoresca*, pera comunicarho als meus volguts llegidors, encara que, per lo poch que'n vaig poguer traslluir, ab la meva natural tafanería, crech que tampoch ho haguera pogut transcriure aquí, tenint en compte la suspensió de garantías... ¡Son e

diable aquestos estrangers quan se posan a parlar de la terra dels *hidalgos*!

Ja que no ho podém saber, donchs, lo que escriu aquest estrangerot *de marras*, aném-nos al Serapí allí sentiré a n'en Primo de Rivera parlant clar... castellá, sobre alguns punts més o menos duptosos referents a la pérdua de las Colonias, y dientnos *quatre cosas* respecte la conducta den Moret com a ministre responsable en aquell entonces.

Y aquestas *quatre cosas* son, en resúm, que'l govern fusionista, y principalment en Moret, del qual se pot dir que era l'ànima (quina *anmeta!*), fou el culpable d'aquell desastre tant colossal, que no hi va valer... la *Marcha de Cádiz*.

Aixó es lo que, poch més o menos, ha vingut a dir de general en son llarx discurs, ilustrat ab la lectura d'algun document d'aquella época, y donant alguns dats molt preciosos pera la nostra gloriosa historia. No s'ha quedat curt tampoch en Moret al contestar, lluint la seva oratoria rimbombant al davant del nobre auditori que, com en las més grans solemnitats s'havía reunit en l'Alta Cambra, ab l'avidés de fruit las emociões d'un gros escándol parlamentari, ja que l'assumpto no era per menos. Com dich, en Moret va dir *quatre cosas* més, referents al marqués d'Estella quan aquest era Capitá general de Filipinas, y al últim ens hem trobat que, dels dos, a escullir, no sabríam quin quedarnos; millor dit: que pel gust de la boca, ens quedariam sense l'un ni l'altre. ¿No'ls hi sembla?

¡Tots son iguals, ja'ls ho vaig dir l'altre dia!

Per aixó, donchs, d'aquet famós debat, no més hem pogut treure en clar que ells, els polítichs espanyols, tenen la culpa de todas las nostras desgracias cosa que ja fa molt temps que la sabíam... com també sabíam que, del mal que fan ells, no més ne paguem la pena nosaltres que no hi teníem cap culpa.

¡Aixó es la "lley del contrast", qué volen fer-hil

MARIANO DE LA COLOMA.

A cal barber

—*Buenas*.

—Molt bonas tardes, prengui asiento. ¿Cabells?

—Sí, tallar els cabells y afeitar.

—Molt bé diu.

—Fassi'l favor d'espolsar una mica'l pentinador veig que está tot plé de cabells.

—Oh, no'n fassi cas. Aixó es que abans de vosté, ha vingut un altre a fer-se'ls tallar.

—Probablement.

—¿Com els vol?

—¿El qué? ¿els pentinadors? Nets, home.

—No, els cabells. ¿Li agrada la tallada de cabells que porta un servidor?

—*Bueno*, m'es igual.

—Es que no sé si s'hi ha fixat prou ab aquesta tallada.

—Aviat está vist: cabell curt ab una mica de tupé.

—Dispensi, aixó no es tupé ¡no n'hi há poca de diferencial El tupé no's talla tant dels costats, ni té'l chic

EL TREN BOIJO

(Subvencionat per la Societat Farmacèutica Espaniola)

Varen emprendre'l viatge molt alegres y animosos.

—Ja li diré perque ho vaig fer. Com un servidor es d'Ager, trobo que sempre es bonich recordarse del poble ahont s'ha nascut.

—¡Ay!

—¿Qué li passa?

—Que m'ha clavat una estirada que al menos m'ha arrancat doscents cabells. ¿Que també es inventada per vosté aquesta maquineta que gasta aquestas bromas?

—No ho es, però es casi com si ho sigués, perque si l'autor d'aquestas maquinetas no hagués nascut, es casi segur que las hauría inventadas jo.

—Donchs digui que ab' el temps a Ager li haurán d'erigir un monument.

—Está molt de broma vosté. A n'el que la balla magre no n'hi aixecan may de monuments. Tots els que ven enfilats a dalt d'aquestos armatostes es perque han pagat per adelantat.

¿Que creu vosté, per ventura, que a n'en Colón li varen fer de franch el monument de la Plassa de la Pau?

Si s'ho creu vá errat.

Al arribar d'América, els Reys Católics li varen

El tragecte lo van fer, com se veu, ab acomodo,

que té aquet pentinat, encara que m'estiga mal el dirho.

—Donchs cregui que ho veig igual.

—Será perque jo no porto els cabells tallats per un mateix. Ja ho diu el ditxo: "el sabater sempre es qui va més mal calsat"; jo que soch l'inventor d'aquesta tallada soch el que'ls porto més mal tallats. Un mateix no pot fer sho y aquestas cosas necessitan la má del autor.

—¿Es a dir que vosté es l'inventor?

—Sí, senyor.

—Vaja, per molts anys. ¿Y encara no l'ha batejat aquet pentinat de la seva invenció?

—De primer tenia la intenció de dirne "pentinat a la americana", però vareig trobar després que aquet nom no vestía prou.

—Y ara'n diu "pentinat a la frach", potser?

—No, senyor; vaig decidir dirne "pentinat a la ageriene".

—Sembla francés aixó.

y la primera visita per la casa de socorro.

NOVA LOCOMOCIO

Com que hi há falta de cotxes,
perque tots son a Madrid,
la Embaixada de la Xina
l'han tingut de portà aixís.

preguntar (¿vol cosmètic?) si li agradaria que li erigissin un monument, y al contestalshi en Cristófol que sí, alashoras els Reys li varen posar per condició que 'ls hi havia de donar vint mil duros y a més una dotzena de capsas de *jalea*, de las que havia portat de las Américas, vinticinch cocos, sis lloros y quatre micos, (¿els té prou llarchs aixís?)

¡Si tot es una mentida en aquet mon! Però aixó que li he contat ho varen fer guardant absoluta reserva. Per aixó no ho ha sapigut may ningú.

—Ja es prou, donchs, que al cap de tants cents anys se n'hagi enterat vosté.

—Ja té rahó d'estranyarho, però aquí a cal barber se sab tot.

¿Vol una fricció de quina?

—*Bueno*.

—Es una quina de primera la que gastém nosaltres; marca "Gos sense quía". No la gastan en totes las barberías aquesta quina: surt massa cara. La que solen gastar en molts punts, es la quina marca "Granota Tísica". ¡Está clar!, com que la compran per cap diner. ¿Y sab perquè? perque es feta ab aigua y mangra. Si hi hagués justicia, el seu fabricant, que es en Mitjassola, aniria a presiri. Però com que es un home que está molt bé ab els jutges... ¿sab?... tot li passa.

Bueno, ara afeitarém.

—¿Sab que un home fa una cara ben estranya tan ple de savonera?

—Sí, sembla que hi hagi caigut una nevada.
—Cap allá al seu poble hi deu nevar moltes vegades ¿veritat?

—Sí, senyor; y vegi si es particular: sempre es hivern quan hi neva.

—¿Fa molt que es a Barcelona vosté?

—Uns tres anys; sinó que abans de venir a Barcelona vaig treballar en un poble, però me'n vaig anar al cap de dos mesos perque, la veritat, hi havia molta mala gent. Figuris vosté que'l secretari del ajuntament anava sempre preparat ab un ganivet que hi havia una inscripció que deya: "Biban los secretarios cuan gracia", disposat a punxar al primer que se'l mirés malament.

¡Uix quin poblot! L'home d'allí que ha estat deu anys a presiri es una escepció. Tots n'hi han estat vint i trenta.

—¿Fins els que encara no han tirat la quinta?

—Sí, senyor.

Bueno: servidor de vosté.

—¿Ja estém llestos?

—Sí, senyor.

—Tingui, si es servit.

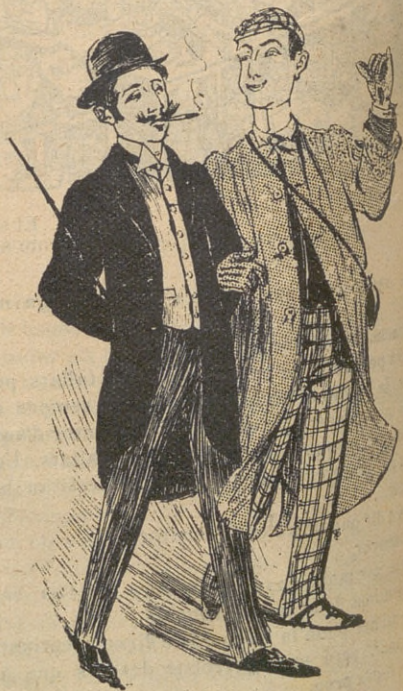
—Mil gracias.

—¿Qué es aixó? ¡Quin susto m'ha donat venint a respallar la esquena ab tanta furia! Vaja, estiguen bonets.

—Que s'hi conservi, pássihobé.

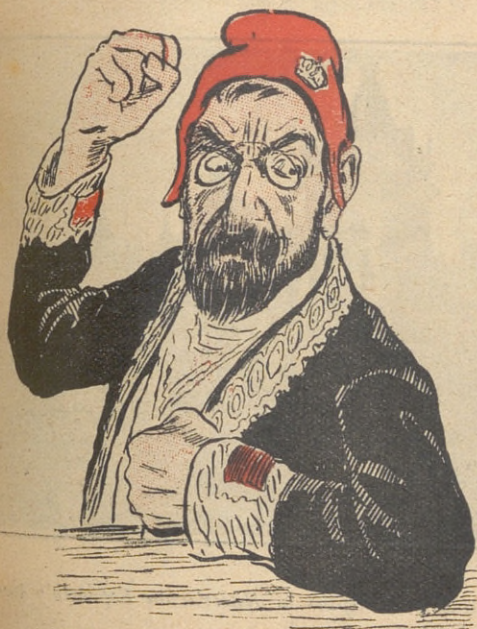
—(May més torno a n'aquesta barbería, solament per aquet dependent. M'ha deixat el cap lo mateix que un método de solfeig, tot plé d'escalas. ¡Si es un...

CAP A XAUXA

—¿Un pis dius que llogas?
¿Que ja'l trobarás?
—Allá sempre'l tenen
un pis per llogar.

DONDE FUERES...

"Los catalanistas son unos fantoches!", (*Discurs del Congrés dels Diputats*).

nyó que no sab tenir las estisoras a la mál Ey; entenemos: em refereixo a las de cer. En quant a las que serveiren pera retallar al próxim ¡ab quin garbo las maneja!

ALEXANDRE FONT

CORO-NACIO-NAL

Uns diuen que se la posa,
altres van dient que nó,
y "el viejo pastor", grantantse
diu que ab ell tant se ni endó;
l'ex-joven tira projectes
y als seus sols fá que *animá*'ls.
¡Vaya un parell de *tunelas*
tindrà 'l *coro-nacio-nall*..

El *Morito* diu que súa
pensant ab els cataláns
y'ns donará un munt de... *cosas*
abans d'*alló*, molt abans;
veu que la troca s'embrolla,
pensa ab Cuba y'l *Transval*.
¡Ay; quin *pobre* més *camándulas*
que té! *coro-nacio-nall*...

Se fá una escuadra de *punta*
perque'l *torero* té por
y'ls peixos diu que l'esperan
ab un gran dolor de cor;
el *Saslot* esmola'l *sabre*
y fa una *trocha* neutral...
¡Quin *tronch* per tirar d'un carro
que té! *coro-nacio-nall*...

El *Duque* 's cuida la roba
y prepara habitacions,

y almoyna al *Conde* demanan
tots els mestres de minyons;
en *Robicañas* fa números
y no li surt el *total*.
¡Quina *xarada* més *caya*
será... 'l *coro-nacio-nall*...

A'n *Natilla* li fa *gracia*
tot lo que passa al país
y si algún cop fa *justicia*
es sols per pur *compromís*.
Uns diuen que se la posa
y altres van dient molt alt:
¡Que potser que *desafini*
aquet *coro-nacio-nall*!

A. PRETA

El japonés es molt trempat,
molt tranquil
y molt *car*,
tant si ha perdut com si ha guanyat
¡el japonés es molt trempat!

¡Si senyors que ho es de trempat! Y la japonesa
també es trempada. Y molt *cara* y molt tranquila. No
més per un parell de nits de fer comedia a *Novetats*,
va ferse pagar una *futrolada* de diners. Entrada y bu-
taca crech que valia quatre o cinch duros. Fins anant
al palco del oncle la cosa resultava cara.

Per aixó la primera nit en que la *Sada Yacco* va
presentarse al públich de *Barcelona*, el nostre bon
burgés, sentintse la butxaca alleugerida, exclamava
casi indignat:

HAZ LO QUE'T CONVINGA

"¡Os abrazo á todos, catalanes y catalanistas más
exaltados!," (*Discurs de Manresa*).

—¡Aixó no pot anar! aquestos japonesos ens han volgut enganyar com uns xinos.

Y, segons com se mirés la cosa, fins teníen mitja rahó. Perqué no era per tot-hom l'espectacle que varen donarnos. Figureus que en una de las obras que'ns varen presentar aquells artistes, la Sada Yacco va executar algunas dansas típicas del seu país y ni menos va arribar a ensenyarnos cinch travessos de dit de mitja. ¿Hont s'es vist presentar un ball veritablement artístich y *curiós*, sense ensenyar un bon tros de cama? ¿Hont s'es vist presentar quadros originals y vistosos, plens de caràcter y de sabor, sense completar l'espectacle ab alguna tirada de versos ben rimbombants?

Un senyor que hi havia en un palco de prop de la meua butaca, deya tot enfadat:

—*Vaya, eso es una verdadera tomadura de pelo. No se entiende una palabra. ¡Si á lo menos hablasen en cristiano!*

A lo que va exclamar un minyó de cabells llarchs y mirada esllanguida:

—¡Válgam el gran Bhudda! ¿Com vol que parlin cristiá si son d'un país ahont no s'istila'l batisme?

Ab tot y la impressió del primer día, al segón tothom

GALANTERÍA

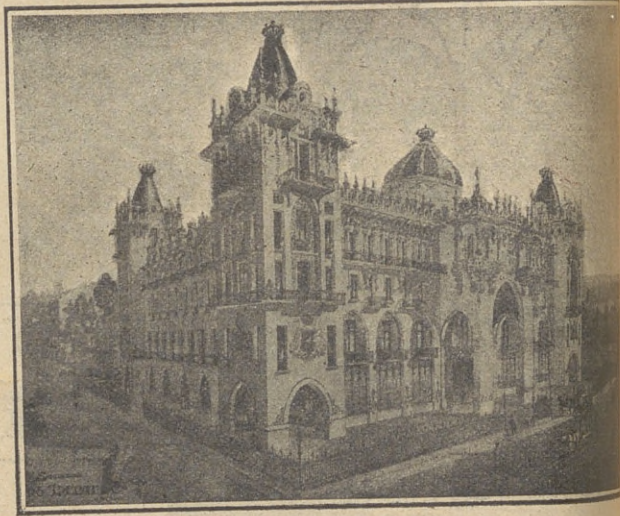
—Ditxosa aquesta floreta si vosté l'ha d'acceptar.

—¿Cóm sen diu?

—*Un coronado.*

—¡Fugi; ja la pot llençar!

ELS ALLOTJAMENTS

Com havían de ser, segons la *Ilustración Española y Americana* del 16 de Febrer.

va modificar l'opinió. Las obras representadas donavan més de sí, y la Sada Yacco va mostrar-se una gran actriu, digna de figurar al costat de las principals que hem tingut ocasió d'admirar. Ja no s'ecessitava que parlés una llengua familiar al públic, pera que se la entengués. Ab l'expressió del seu rostre, ab els seus posats, ab las sevas inflexions de veu, ab els seus crits de dolor o d'ira, d'amor o de gelosia, tenirne prou pera ferse seu al públich, que va esclamar en forts aplaudiments en diferentes ocasiones, manifestant ab crits entusiástichs l'admiració que li produya el treball de la gran actriu.

Y lo mateix que va succeir al segón día va succedir al tercer, en que tant ella com la seva companyia van ren acabar de guanyarse la voluntat de tothom.

La cosa no era per menos, donchs els espectadors que'ns ha donat la companyia japonesa han resultat del tot interessants, proporcionant als aficionados una hermosa ocasió d'admirar un art originalíssim, y molt distint del que estém acostumat a *fruir*, però no per aixó menos digne de ser conegut y estudiat.

La Loïe Fuller, ab las sevas dansas, va acabar de fer atractivas las representacions de la companyia japonesa.

En resúm, pot dirse que las funcions donades per ella y la Sada Yacco a Novetats, eran pera llogar cadiras. Aixís ho ha considerat tothom. Sobre unes dotzenas d'espectadors que varen haver de quedar drets pels corredors y passadissos.

Vincier

El cerdo gruñe

O mejor dicho, el cerdo vuelve á gruñir.

Sólo que el que gruñe ahora no es un potentísimo verraco, de retorcidos colmillos, de jarreres descomulgadas y de lustroso lomo, no.

Com s'han hagut de quedar.

El cerdo de ahora no es el cerdo de marras, alegre y poderoso y pronto á abusar bestial é inconsideradamente de su fuerza.

El de ahora es el cerdo triste, el de la vista baja, el de los hechos cobardes; un ex-verraco, como decía la cuita latiniparla que llamaba *desgallos* á los capones.

Triste y doloroso fué que en mares lejanos, el poderoso cerdo despanzurrase de una dentellada las cáscaras de nuez que enviamos para combatirle: triste, sí, deshonroso no.

Lo que sí sería una deshonra, lo que deshonraré á quienes lo consientan, será dejar que el cerdo negro, flaco, estúpido, triste y salvaje del catalanismo, prosiga dando no dentelladas, porque tiene los colmillos cortados desde tiempo de Felipe V, pero sí hocicadas de impotente manso en cualquier trapo rojo y amarillito.

¡Calle, y ahora que mentamos el rojo y el oro, se nos acuerda que rojo y oro *en palos*, según la heráldica, es el blasón de Cataluña, como rojo y oro en las barras es el blasón de España!

Las barras aragonesas, se ha dicho siempre, con error, que Gedeón, tan inteligente en heráldica como el Sr. F. de Bethencourt, no puede tolerar sin correctivo.

Lo que debe decirse en buena heráldica, no es *las barras aragonesas*, sino *los palos aragoneses*: y si se quiere hablar en el noble idioma que maltraen y malgruñen los catalanistas, no diremos las barras, sino *los pals de sanch*.

¿Quieren palos de sangre los catalanistas? Pues duro en ellos, Sr. Bargés.

¿Que son cuatro locos?

Bueno; pues recuérdese lo que un rey de Aragón y de Cataluña, el más ilustre de todos, dijo precisamente en Barcelona, según la tradición, cuando un demagogo quiso atentar contra él:

¡Ah! ¿Es un loco? Bien;

pues si es un loco, que le ahorquen.

Que vean los palos de sangre en sus lomos y que los aguanten en la bandera nacional, alternando con leones y castillos; con castillos que en nada se parecen á la mazmorra de Montjuich, donde la burguesía catalanista, muerta de miedo, encerró, torturó y asesinó á mansalva, con leones que, flacos y pelados y viejos, nada tienen que temer de los cerdos de casa, porque no es al león, sino al cerdo, al que le llega su San Martín. ¿No te parece lo mismo, *Marianet* en Billure? Anda, ve y ofrece á esos desalmados tu inteligente brazo, como el hidalgo manchego ofreció el suyo fortísimo á los galeotes consabidos.

“En Cataluña—te dirán ó te han dicho ya—sobran escultores para modelar la estatua de Robert.”

—Claro—podías haber dicho tú, ¡oh, Mariano!, que, nacido en Valencia, pareces hijo de “un lugar de la Mancha de cuyo nombre no quiero acordarme”.—Claro, y no solo modelarán la estatua, sino que pagarán el monumento con los polvos de mármol que les sobre, y hasta barrerán el pedestal si se ofrece.

Y tú, buen Santiago Rusiñol, ¿qué dices de eso? ¿tú que has pintado el alma de España refugiada en sus jardines solitarios, hispète, hombre, y entusiásmate, y llénate de orgullo.

Te han silbado tus paisanos, al mismo tiempo que silbaban á la bandera nacional. Esos silbidos bien valen una primera medalla y aun una medalla de honor en Exposición nacional, porque precisamente mas *exposición* que la en que tú te has puesto al bur-larte de esos bárbaros, patanes, rústicos y mal mirados... Y más *nacional*...

¿Y Vuestra Paternidad, pobre, enfermo y olvidado Mossen Jacinto Verdaguer, gloria legítima y grande de la noble Cataluña y afrenta viva de los cerdos tristes que en ella gruñen, dejando en la miseria y en el desamparo á su más ilustre poeta? ¿Qué dice el santo de las *Flors del Calvari* y el patriota de *Canigó* y de *La Atlántida*? Nada dice, porque le tienen amordazado y muerto de hambre esos que gruñen el idioma que él ennobleció.

¿Quién habla ya el clásico catalán de *Mossén Cinto*, cuando se aplaude y celebra la jerga barcelonesa fusilada del francés por el canario (nacido en las islas Canarias) Guimerá, español renegado para todo menos para cobrar dinero de España á cambio de melodramas ridículos y espeluznantes y de imbéciles ad-fesios teatrales? El cerdo triste, de la negra sotana reaccionaria, gruñe. Dejémosle gruñir y repítamos que su San Martín le llegará al fin y al cabo. Por lo pronto, ya le ha llegado en Bilbao, y eso que allí los *palos de sangre* se han reducido á cuatro moquetes sin consecuencias.

(De *Gedeón*, a qui, per rahóns fàcils de comprendre, ens abstenim per ara de contestar. Ab tot, un dia o altre li arribarà su *San Martín*. Es qüestió de paciència... y de garantías).

Nyigo-nyigo

Al carrer dels Tamborets, 86 tercer (que es a casa de vostés) no ve gaire gent a véurem; es apartat del centre y ademés, qui m'hi troba ja fa prou. L'Ateneo m'ofereix amichs, confort, paper, sobres, tinta, una llibreria que's pot tafanejar a tothora, y he acabat per ferhi día; nit no, perque no hi há dormitoris.

No tinch minyona; ¿qué hi faria sola a casa? Per endressar y ferme'l llit me'n passo ab la Miquela, que cada día per altre ve a despertarme a deshora. A las deu, com un rellotge, no falla; prou li predico que prenh la matinada: tot inútil, no he pogut lograr may convéncerla; per aixó el día que no'm toca Miquela, escorro tota la son y estalvio el xocolata, únich fum que ennegreix la xamaneya de casa, donchs no s'hi cohuen altras viandas perque estich abonat a la fonda.

La feina pel ¡Cu-cut! y d'altres que m'obligan, las plantejo gairebé totas de *sobre-llit*, quan he fet net de sonyera. Resseguint las vigas del sostre sembla que hi trobo escritas las impresions del día abans; frescas a la memoria van sortint y arreplego las que fan per casa, las que poden servirme per omplir planas. Aquet día hi sentia tot una orquesta: encara durava l'influen-

PREPARATIUS DE FESTA

Lo que's aquesta vegada no'm ffo del assistent; vuy ferme jo l'enllustrada perque a mi sempre m'agrada presentarme ben decent.

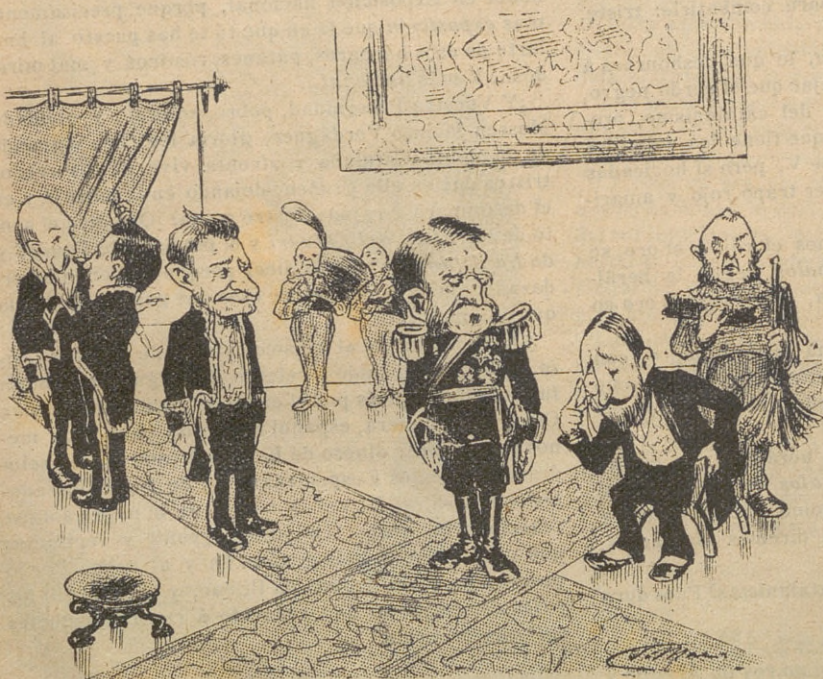
cia del concert en que l'Associació Musical va presentarnos aquell senyor del violí que li diuen Heermann y que no més té una cama dreta; escoltava la veu poderosa que l'arch arrencava lliscant per demunt débils cordas com una revelació de l'art de Beethoven

que havia fet presa en ab l'inspirat Concert gran Mestre, y entre la ció y espatech d'aplan d'un públich sugestion per aquell bon home, violinet imprudent ab canya vingué a fer-me mevas orelles.

Era la realitat que a buscar-me, la prosa vida que desde el carrer disputava l'idilli musical que gosava. Vaig tapar de cap ab l'intent de plregarlo: l'orquestra es zounovo tan ben que no semblaven pas sichts de casa. —Els diu-me un senyor francès, mala intenció. —Dispen en Lamote de Grignon ben catalá. —Y aplana recansa, diferent de a mi'm passava, gro ha verme convens quan se vol també barsen aquí, d'orquestra

Y vaig tornar a l'Heermann, capitve en altras dos obras de mann, y de nou l'Heermann

REVISTA D'INDUMENTARIA

—¿Voleu dir que no porteu gens de *puchero* al calsat?
—¡Llamps y trons! ¿Que no ho veyeu? Es precis que sapiguen que jo mateix l'he enllustrat.

nent violí de fora, com gelós del meu estat, intentà una munió d'aguts com xiulets que'm feren saltar del llit ben depressa y buscar la roba pera allunyarme d'aquell contrast que m'indignava.

Semblava que ho havia fet espresament; era una protesta que no s'acabava may; fins vareig sortir del pis sense pendre'l xocolata. Ja al carrer, la mirada es dirigí vers el colega de l'Heermann, y tenia imbecils que l'escoltavan! Sortí airat, reflexionava encara mitg ensonyat y me'l guaitava ab malicia, mes l'actitut de rebre una moneda va desarmarme; ¡ho feya per guanyarse la vida! Potser tenia dona y canalla y ab el violí contava pera donarlos un mos de pá. De cabells llarchs, y cara prima de miseria, ab barba rossa que la voltava, tenia tot l'aire d'artista foraster vingut a menos.

Ben segur es creya un Joachim, un Sarasate o un Yraije, quin mérit no havia sigut prou comprés. Va fer-me llástima, y tot el dia vaig pensar ab el nyigo-nyigo colega de l'Heermann.

XIII-XIII

El gran Alcalde de Tarrasa y el bufó diputat de idem, tenen els noms molt semblants: al primer li diuen Salas y al segón Sala, y encar que'l primer porta una esse, o siga un *Doys* de més, deu tenirse en compte que també fa, pel cap més baix, una vintena de carniceras més que'l seu tocoay diputat; però de totes maneres, es un gros inconvenient el que dugas personas que desempeyan cárrechs tan trascendentals, tinguin el nom o apellido tan semblant; per lo tant, aconsellém al senyor Alcalde, o siga al que té el nom de Sala en plural, que tota vegada que té la sort de dirse Morral de segón apellido, se fassi anomenar pel nom matern.

Créguins, senyor Salas, posis Morral que no li anirà gens malament, y fins es cosa que vesteix...

Ar que parlém de morrals, ja deuen estar entartrats nostres llegidors de que hem tingut la altíssima honra de ser visitats per dos ministres. El de la femta o dels fems há promés als catalanistas, fins als més radicals, que estava disposat a concedirnosho tot, fins el cove y la lluna, però aixó si, devíam demanarho ab bons modós; per lo tant, si demá mateix no tenim concedida la... dallonsa, no será per culpa d'ell, será perque no tenim prou bons... modós.

L'altre... ministre que ha trepitjat Tarrasa, no ha sigut tan generós; un cop s'hagué ben atipat va fer quatre festetas al arcalde y al diputat, y prou; el diputat ja'n té rebudas moltras de caricias de ministre: aixis es que ni tan sols se va tornar vermell, però l'arcalde, com que es cadell, ¡no n'estava poch de cofoyl tira peixet... veure y tocar ministre!

Com que alló de que parlavam de cambi de noms es cosa del ministeri d'Instrucció Pública, el senyor Salas pot aprofitar l'amistat que ha contret ab el ministre del ram, ell li podrà posar el Morral.

D'una "Crónica Europea" den Gual:
 "Quan l'esperit s'ha reparat ja d'aquesta impresió primera y s' disposa a *fixarse, a detallar y a convéniers*, alashoras algún reconet molts cops ignorat pels més, *hi troba'l seu esbarjo, y passa sol y fret* devant un sens fi de *crits sense tonada*."
 ¡Que m'ha agradat aquet reconet ignorat pels més,

que *troba'l seu esbarjo y passa sol y fret* deixant aquell sens fi de *crits sense tonada!*

Peró casi m'agrada més aixó altre:
 "Los artistas son avuy ben *COMPLICATS y llógicament*, las sevas obras, no poden ser més que *COMPLICADAS*. Si aquesta *COMPLICACIÓ*, servís al menys pera mostrar un *pensament clar*, podria ara ben acceptarse, com sempre s'ha acceptat, en semblants cassos..."

No *compliquém*, Adrianet, no *compliquém*, perque no'ns entendríam. Justament aixó de complicar es la teva flaca. Per aixó no se sab may lo que vols dir.

"En Nonell exposa també. Veus aquí encara una sorpresa (que en el fondo *no ho es*) y *si més avial l'esclariment* d'una errada, filla d'*influencias de lluny vingudas*."

¿Qué va que no saben que vol dir aixó?
 No ho estranyém. Tampoch ho sabem nosaltres.
 Ni'l mateix Gual... ¡Pobret!

L'altre día l'Apeles Mestres publicava a *La Publicidad* una "Nota del Día" que feya veritable llástima. No hi havia més que dos senyors abrigats fins als ulls, y com a lema la següent conversa entre ells:

—"*Cuidado qu? se va poniendo frio este mes de Mayo.*"

—"*Era de esperar.*"
 Aixó es un *xisto*.
 Sinó que es un *xisto* com aquell que un periódich satírich atribuía a n'en Fernández Bremón:

—"*¿Qué tal? ¿cómo está usted?*"
 —"*Bien, gracias, ¿y usted?*"
 —"*Bien, gracias.*"

Llegim:
 "El *senyor Canalejas pide una bandera española y con ella en la mano dice nerviosamente:*

"*Ciudadanos de Mavresa y Berga, dejad que os enlace con la bandera española!*"
 ¡Que hermós! ¡El cor`se'ns trenca! Debía semblar un pierrot de pantomima!

Els veins de Barcelona, segóns sembla, s'han queixat al Arcalde de la lletra y tonada ab que pregonan el seu género las maduxaires, y li suplican atentament que disposi'l cambi per antiquat y rampló.

El senyor Amat, sempre deferent ab els barcelonins, ho ha encarregat a duas glorias nacionals: al poeta Marquina y al mestre... Bretón.

Ens las prometém felissas.
 Barcelona está d'enhorabona.

Una vegada o altra havia de treure'ls peus de la galleda *El Liberal en Barcelona* y havia de prestar un bon servey a la patria, espia que l'endemá dels Jochs Florals els estudiants de l'Universitat habían cantat *Els Segadors*.

La noticia va resultar *bola va*, però ell estava satisfet de la seva informació, *la mejor de Barcelona*, y de segur que li han recompensat el seu bon servey ab un nombrament de policia secreta a las ordres del *Memento*.

La Publicidad ha publicat el *mensaje* que'ls republicans (?) de Barcelona han dirigit a n'en Lerroux.
 Es un document molt curiós. Acaba dient, dirigintse al *interfecte civil*: "*debidá á vuestra HONRADEZ y á vuestra CONSECUENCIA*"

Ja compréndran després de lo dit que la firma de ¡Cu-cut! no podía faltarhi al peu del *mensaje*. Tractance de fer brometa nosaltres sempre hi som.

Al saló del Ateneu y devant d'una nombrosa concurrencia, la senyoreta Carlota Campins y Pigrau doná divendres passat un concert de piano.

Omplian el programa obras de Beethoven, Mendelssohn, Chopin, Schuman, Rubinstein y Liszt.

Totas las obras foren interpretadas magistralment per la jove concertista, que tingué de repetir el *vals* de Chopin.

La coral felicitació que adressém a la senyoreta Campins, la fem extensiva a son mestre, nostre gran pianista Vidiella.

Quedém en que d'alló del *universalisme* y de la

democràcia dels republicans *publicitaris* n'hem de rebaixar alguna coseta. Aixó, al menys, fa suposar la oposició que varen fer al Ajuntament els regidors de *La Publicidad* a la proposició de que puguin ser estrangers els empleats del Municipi, y de que s'oblighés a conèixer y a parlar la llengua catalana als que figuren y poden figurar en la *plantilla* de la Casa Gran.

En el primer concepte, si'l nostre Municipi necessita funcionaris d'altres païssos que puguin convenirli pera la bona administració comunal, no podrà ferho perquè'ls *universalistas* s'hi oposan, y en el segón, els obrers que no més sápigán catalá, que es la llengua del poble, se veurán privats de gestionar res a las oficinas del Ajuntament, si no hi van ab *intrépít*, gracies als *demócratas*... a lo Junoy.

¡Ja va surtint el llautó!

L'Agrupació Catalanista de Salent ha publicat el Cartell convocatori d'uns Jochs Florals que's celebrarán en aquella hermosa població, en els que s'ofereixen molts y importants premis.

No sabem si'ls organitzadors del Certámen han passat la llista de temas per la censura d'aquell *russi-nyol* que no canta que no desafini.

Vaja, un altre *amigo del pueblo* en perspectiva. En Canalejas ha dimitit. L'esquilador dels Santoñas ha caigut del *lado de la libertad*, perquè l'ignoscent, no'n sabia res de la circular del Nunci. En Sagasta y en Silvela continuarán tocant la corda mitja, y ell, a falta den Lerroux, donará l'aguda... y *tutti contenti*.

Després de tot, es llástima que ara que n'ha sortit un que'ns donava *el abrazo fraternal* se li fassi la trabeta tan inicuament.

Aixó de cridar ¡*Visca Catalunya!* com va fer el Ministre, ja fa temps que porta mala estrugancia.

Quan escrivim aquestes ratllas segueixen a la presó els joves catalanistas Mariné (E.) y Sal, detinguts al Saló de Lotja el dia dels Jochs Florals, y'l director de *La Nació Catalana* don Bonaventura Riera.

¡Y sort que ara mana el govern *liberal!*

Hem rebut un exemplar del preciós bust del emi-

nent doctor Robert, degut al distingit escultor en Joseph Pagés y Horta.

També sens ha enviat a la nostra Redacció un elegant cendrer de metall, en el que hi figura un artístich relleu del difunt diputat per Barcelona, degut al acreditat artista joyer don Ramon Callís.

Entre'ls personatges que anavan en el cotxe dels ministres que arribaren a Manresa si trobava'l conegut agitador Leopold Bonafulla.

El diumenge següent era agafat per la policia per haver pres part en una reunió ilegal.

¡Lo que va de ayer d hoy!

PEL DRAPAIRE

El Haya Roja, per Carme Sylva.

Se tracta d'una obra de la Reina de Rumania coneguda en el mon literari ab el pseudónim de Carmen Sylva.

La casa Ronquillo l'ha editada y ho ha fet ab molt d'acert, encomanant las ilustracions al distingit dibuixant Marián Foix, que ha donat una nova mostra del seu saber y entendre en semblant mena de treballs. Dintre'l género económic ha que perteneix l'edició, es ben segur una de las obras més ben presentadas y impresas. Ademés, s'hi poden passar algunas estones de *amena lectura*.

Altras publicacions:

El tercer volum de la "Revista bibliográfica catalana", editada per l'*Avenç*, es forsa interessant y molt just el Resum del any, que haurían de llegir y tenir present tots els que ab més o menos pretensions creuen enriquir nostra literatura ab llibres que sols serveixen pera omplir las paradas dels encants.

Si no's volen morir, comprin "Lo remediador" del senyor Genover de Vilanant.

Es un llibre molt curiós, ple de remeys que donen pera tots els mals. Un *cúralo-todo*, vaja.

CARA Y CREU

De *La Publicidad* del día 10:

— ¿Quién es ese chiquitin que pasea por la Rambla al lado de D. Alberto, y que tan solo levanta uno a seis palmos del suelo?
— Pu es sepa usted que ese mandria es un pobre mediquillo de clientela imaginaria llamado Font, *perdigot* que tiene muy mala entraña. Escribe en *El Albañal* de *La Perdiu* con la taifa de Pol, Borra y otros tipos que contra usted se desatan.
— Pues le señalo por mio desde esta misma semana y le serviré a mi público unas veces con patatas, otras a la vinagreta y otras asado ó en salsa. Desde hoy por la puerta grande de esta sección de charanga ha entrado esa menudencia, esa dosis homeopática, ese infusorio, ese escrupulo, ese átomo, esa nonada, que nos va a divertir mucho porque tiene mucha gracia.

Ya *La Perdiu* se queja ¡suerte ingrata! de la *baixa de preu* de la patata.

Que't sembla, Doys.—¿Oy que no has rigut?

AL PÚBLICH: No comprin ni *La Publicidad* ni *La Esquilla*, porque totas las bestias que dignin y puguin interessarlos ja las hi servirém ab comentaris.

De ¡Cu-Cut! d'avuy:

— ¿Quién es ese borrachin que pasea por la Rambla al lado de aquella vieja tan fea, arrugada y chata que da asco de mirar?
— Pues mire usted, un canalla que ejerce de *periodista* y que tiene mucha gracia; se llama Doys y está curda siete dias por semana. Escribe en *La... Escupidera* de la prensa catalana con *el Negro* y *el Raquitico* que son un buen par de ratas.
— Pues le señalo por mio desde esta misma semana y le serviré a mi público unas veces en *Garnacha*, otras, frito en alcohol, en Jerez ó en Ron Jamaica. Desde hoy no ha de faltar tela para nuestras *mossegadas* con el *ilustre beodo* el *baboso* de la Rambla, el *hermoso recipiente* de *insultos* y *bofetadas* que nos va a divertir mucho y nos va a dar broma larga.

Una cosa en verdad, muy parecida sucede, amigo Doys, en *La Perdiu*.

Bons mots

EL NOSTRE PLENIPOTENCIARI

Entra un senyor a un magatzém de música y pregunta:

—¿Que venen pessas per piano?

—No senyor—respón l'amo de la botiga. Aquí no veném més que pianos enters.

—¿De manera, que'l marit de la Elvira ha mort?

—Sí, senyor, si, el divendres de la setmana passada.

—¿Y cóm deu haver quedat la pobre Elvira?

—¿Cóm vol que hagi quedat? ¡Viuda!

R. V.

Ha sortit fet un *express* del poble de Bacarissas. Ab l'*hiparion* del progrés ja hi haurá un ase de més dintre las caballerissas.

MACOS Y MICOS

Macos: S. B. y M.; L. D.; P. S. M.; Cansoner; Pep del Sot; R. T.

Micos: Noy Berga; L'amich Doys; Vilassanés de la torre del lloro; Calderó del Llegut; Khr-a-nch; Pep; Rafel de las corredissas; Un Trident d'Ausona; F. S.

F. N. G.: Resulta fora d'oportunitat.—M. Saled: Es fluix.—Ruch de Mena: Vosté'ns hi vol pendre per ruchs. ¿Que's creu que no l'havíam llegit may el seu article?—Pep Roch: Aceptat lo que'ns envia. Tot anirà sortint.—A. B. C. D.: Envího al certámen del Circol Conservador Monárquich.—Un catalá-nista: Várem

quedar en que fins a nou avis no enviarían més *mate-máticas*.—F. N. E.: Prengui per vosté lo que diém al anterior.—Autropos Nemos: Idem de idem; pel demés dirigeixis a l'Avenç.—Butifarra: Vosté no'ns vol bé.—Zaragüeta: L'article que'ns envia está ben escrit, però l'assumpto es molt conegut de tothom. Envihi alguna altra cosa.—A. B.: ¡Y dali ab las *matemáticas*!—J. V.: L'article té massa carácter personal.

IMPREMPTA DE MARIÁN GALVE, AVIÑO, 18

Albertos, Germans

y Compañía

Taller d'objectes

artístichs

Aquesta casa ha posat a la venda un preciós

BAIX-RELLEU DE SANT JORDI

Imitació a bronze, mi-deix 125 cent. alt per 85 d'ample.

Se troba de venda l

Saló Parés, Petritxol, 5.
Fayáns Catalá, Corts, 289.
Calsina y Salvat, Passeig de Gracia, 90; y en los talleres de la casa: Passeig de Gracia, 88, baixos.

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMPTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Gervantes, 3.-Prop del Bolsi

Magnífichs Bustos del Doctor Robert, de 80 cms. d'alsada a 25 pessetas

BUSCANT HOSTATGE DECENTI

—Ya sé que son personajes;
váyase usted descansado.
—¿Es muy bajito el tal piso?
—A una vara... del tejado.

—Dígale usted á Su Excelencia
que no existe Embajador
que por seis reales diarios
se vea tratao mejor.

—A ver, pues, si te compones
como nos manda la Ley,
que no hay que olvidar, Simona,
que una moza es para un Rey.

—Como limpio le aseguro
que no hay otro en el distrito.
—¿Ni pulgas ni cucarachas?
—Sólo hay chinches, señorito.